

של"י דומה לחייל הנשכב על גדר-החייל, כדי שחבריו יעברו על

גופו * לא לשאול מה פופולר, אלא מה האמת * אין אנו באים

לתקן פרט זה או אחר במישור הקיים - אנחנו שוללים אותו כולו *

יש קשר בין הכיבוש והשחיתות, בין ההתנחלות והפער החברתי *

תותחים או חמאה * נקים את קיר-הברזל נגד הפאשיזם..."

לנשכב על גדר חייל

מירדים את האויב של ישראל המתקרמת והמתפתחת, הפתוחה לעולם, שותפה במישור הגדולה של עמים בני-חורין.

פלוראליזם דינאמי

וכלפי פנים - החברה הישראלית מתמוטטת. במקום אומה חדשה ושופעת-חיים קמה פדרציה של עדות, חברה של מקפחים ומקופחים, חברה שבה נולד ילד אחד לעושר, וכל נתיבי החיים פתוחים לפניו, ונולד ילד שני לעוני, לדלות, כאשר על חיוו נגזר הניווט עוד לפני שהתחילו. לא זו החברה שאנו רוצים לחי יות בה, ולא עליה חלמנו כאשר יצאנו למיחמת-העצמאות.

אנו רוצים בחברה שבה כל המשאבים ינוצלו לטובת הכלל - לא לכלל מיסטי, העומד מעל לפרט, אלא לכלל המורכב מפרטים. אנו רוצים בחברה שבה כל ילד יתחיל בחייו, כאשר לפניו הזדמנות שווה לפתח את עצמו ולהגשים את כישוריו ולחיות בכבוד ובאשר, חברה שתחזיר ל-אדם את חירות-היצירה ושימחת-החיים, חברה שתדאג לכל החלשים, החולים, ה-זקנים, הנכים ומקופחים, חברה שאין בה דיכוי וקיפוח בגלל גווע ולאום ומין ועדה והשקפה פוליטית. הסוציאליזם אומר (לפי תפיסתו) - תיכנון המשאבים של החברה וניצולם למען הכלל, למען כל אדם בחברה. הליברליזם אומר (שוב, לפי תפיסתו): חרות האדם מעל לכל.

אנחנו רוצים בחברה שיש בה גם זה וגם זה. תרצו, תקראו לזה סוציאליזם ליברלי. תרצו, תקראו לזה ליברליזם סוציאלי. תרצו, תקראו לזה הומאניזם רדיקלי.

לא המינים השוכות, חשוב חי חזון, חשוב התוכן, חשובה היכוי לת להגשים. זוהי לפי דעתי, המשמעות האמיתית של הפלוראליזם, הרשום כעיקרון-יסוד בסעיף הראשון של תקנון תנועתנו החדשה, של"י. אין זה עיקרון שיש לתפוס אותו על דרך השלילה: השלמה מאונס של האחד עם אידאולוגיה שונה של השני. זהו עיקרון שיש לתפוס אותו על דרך החיוב: ההנחה שאנשים רבים ושונים, בעלי הגי (המשך בעמוד 48)

החמישי נוגע בבטן ואומר - הפיל גדול ומחוספס. אבל הפיל הוא אחד. כל חלקיו קשורים זה בזה. יש קשר בין דיכוי העם השני והופר ההומניזם כעם שלנו. בין הכיבוש והשחיתות. בין ההתנחלות והפער החברתי. בין הכפייה הדתית והתמוטטות הי דמוקרטיה.

לכל אלה אנו מציעים אלטרנטיבה - היא אחת ויחידה. זוהי הרפובליקה הישראית השנייה: לאומית ושחרת שלום. הומניסטית ומודרנית. ליברלית וסוציאליט. ואם תרצו - סוציאליסטית. אנשי גוש-אמונים והדתיים-הלאומניים טוענים שלהם יש חזון, ולכל האחרים - אין. זהו השקר הגדול. אין גדול ממנו. יש לנו חזון, והגיע הזמן להכריז עליו בקומה זקופה ובספה מלא.

אנחנו מאמינים

אנחנו מאמינים בישראל של סף המאה ה-21. מדינה מודרנית, משולבת בחברת העמים, בת-חורין ושחרת חופש. אנחנו מאמינים שמדינה זו תחיה בשלום, בשכנות טובה ובשיתוף פעולה הדוק עם העם השני החי בארץ הזאת, העם הפלסטיני, ושמדינת ישראל ומדינת פלסטין החופשית תחיינה ביחד, זו לצד זו, בשותפות משגשגת ופורחת. אנחנו מאמינים שישראל תהיה שותפה חשובה בקהיליית-העמים של ה-מרחב הזה, קהיליית מדינית וכלכלית ר-צבאית, שכל חברותיה תפרינה זו את זו. העושר של הנפט הערבי, הטכנולוגיה הישראלית, האוצר האנושי של מצרים, הדינמיות החדשה של העם הפלסטיני, יחד עם הישרונו והמשאבים של כל שאר עמי המרחב - הם יהפכו את המרחב הזה למעצמה גדולה חדשה, כפי שהיה בימי קדם.

אנחנו מאמינים שכל המרחב, ואנו בתוכו, שייך לרצועה הגדולה של עמי אסיה, אפריקה ואמריקה הלטינית, השור אפים לפריקת העול של כל מעצמות-העל, לקידמה אנושית, לשוויון, ליצירת העולם החדש של המאה ה-21. מוד חזון הגיבוש של ארץ-ישראל השלמה, שהיא ארץ-ישראל קטנה, מגומרת, מנותקת, מכודרת, מכרי צרת, החיה על חרבה - אנו מעי

תערות על יעד מבוצר. חייל זה נשכב במלוא גופו על גדר החייל, כדי לאפשר לחבריו לדרוך עליו, לעבור את המחסום ולכבוש את היעד. זה לא נעים. זה מסוכן מאד. אבל מישחו מוכרח לעשות את זה. מכל מה שנאמר על של"י, ועל התנועות שקדמו לה ושהתפרקו לפני שעה, זהו התיאור הנכון ביותר. מעבר לכל מהות רעיונית ומדינית, זוהי רוחה של של"י, וזהו המאחד את כולנו: לא לעשות חשבון של כדאיות, לא לשאול מה פופולרי ומה לא, אלא לדעת בראש וזומר את ה-אמת, גם כשהיא מעוררת התנגדי דות ושינאה, ולשלם את המחיר.

הרפובליקה הישראלית

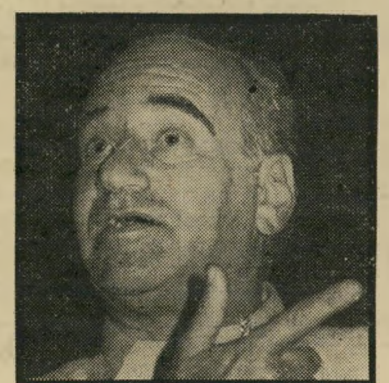
השנייה

זוהי התשובה לכל המציגים לנו את השאלה: היכן אתם במפה הפוליטית? שמאל? מרכז? מרכז-שמאל? ואולי שמאל-קיצוני? האם אתם נמצאים בין מפ"ם ורק"ח? בין ד"ש למפ"ם? התשובה היא: אנחנו כלל איננו שייכים למפה הזאת של אתמול. אנחנו שייכים למפה אחרת, למפה של מחר. אין אנחנו רוצים להיות משובצים במערכת העבר, אנחנו החלוצים של מערכת המחר. אין אנו באים לתקן פרט זה או אחר במישור הקיים במדינה, בשטח המדיני, הכלכלי, החברתי, התרבותי. אנחנו שוליים את המישור הזה כולו, על כל חלקיו ומרכיביו. אנחנו נושאים בלבנו דגם אחר של מדינת ישראל, על כל חלקיו ומרכיביו.

כימעת והייתי אומר: אנחנו רוצים להקים את הרפובליקה הישראלית השנייה. למה אנחנו מתנגדים? להתעלמות מ-קיום העם הפלסטיני? לפער חברתי? ל-כפייה דתית? לשילטון התון השחור? לשוביניזם ההורס של החינוך הישראלי? לשחיתות? אני אומר: כל אלה אינם אלא סימפטור מים שונים של אותה המחלה, גילויים שונים של אותה המהות. אוכרי שוב את הסיפור היווני העתיק על תמשת העיוורים הנוגעים בפיל. האחד נוגע בחדק ואומר - הפיל צינור דק וארוך. השני נוגע באוזן ואומר - הפיל הוא סמרטוט גדול. השלישי נוגע בשן ר-אומר - הפיל הוא חלק חד. הרביעי נוגע ברגל ואומר - הפיל דומה לעץ.

זהו נאום-הפתיחה של אורי אבנרי בוועידת-האיחוד של של"י, שנערך כה בשבוע שעבר.

ידידים יקרים, ברגע גדול זה, שבו אנחנו נפרדים מתנועות אשר להן הקדשנו את לבנו במשך שנים רבות של מאבק ומאמץ, כאשר אנחנו הופכים לתנועה מאוחדת, אני רוצה להזכיר קודם כל את האיש שזמנע ממנו להופיע כאן הערב: לובה אליאב. עומדת לנגד עיני תמונה מלפני קרוב



לובה אליאב, "אתה האיש!"

לשלוש שנים. הלכנו, רחל אשתי ואני, לבקר את לובה אליאב בביתו. הוא חלה בשפעת ושכב במיטה. ישבנו לרגליו, על מיטתו, והפצרנו בו ליטול לידיו את הי יוזמה לאיחוד מתנה-השלום. אמרנו לו: "אם יתייצבו הפלגים בנפרד בבחירות, יוכו כולם. לכל מחנה השלום והקידמה לא יהיה שום ייצוג בכנסת הבאה. יש לאחד את המחנה. רק אתה יכול לעשות את זה. רצה אלהים או הגורל שאתה תהיה האיש. אין אחר!" לובה היסס. הוא היה עייף, לא היה לו חשק להתייצב בראש מאבק חדש. אבל אחרי שהלכנו, עשה את חשבון נפשו. כך קם המחנה. מחנה של"י קם. במארס 1977, בהשראתו של לובה אליאב, הוא גם נתן לו את השם. מכל מה שאמר לנו לובה, בסיגנונו הציורי המיוחד, אני רוצה להזכיר דימוי אחד. בהסתמכו על נסיונו, כחייל בחיל-החפרים בצבא הבריטי, רגיל לובה להש-וות אותו לחייל הרץ בראש חבריו בהס-



יעקב ארנון, אורי אבנרי, אמנון ויברוני, 1977 עמוד-שידור למחשלה הבאה...